

саме їх належному виконанню, правовим гарантіям і стимулам дотримання договірної дисципліни, особливо з боку надавачів транспортних послуг.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Кондрашов С. В. Договірна дисципліна : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03 / С. В. Кондрашов. – Москва, 2009. – 30 с.
2. Договірне право України. Загальна частина: навч. посібник / [Т. В. Боднар, О.В. Дзера, Н.С. Кузнєцова та ін.; за ред. О.В. Дзери]. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – С. 452.
3. Цивільний кодекс України від 16.01. 2003 р. // Відомості Верховної ради України, 2003, № 40-44, ст. 356 / Офіційний сайт Верховної ради України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
4. Статут залізниць України від 06.04.1998 р. // Постанова Кабінету Міністрів України, 1998, № 457 / Офіційний сайт Верховної ради України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/457-98-%D0%BF>

УДК 331.91

Русул О. В.

*к. філос. н., доцент кафедри філософії та політології
Центральноукраїнський державний педагогічний
університет ім. Володимира Винниченка*

РИНОК ПРАЦІ В МАЙБУТНІЙ МІЖНАРОДНІЙ ЕКОНОМІЧНІЙ СИСТЕМІ

Знання, вміння та навички в умовах постіндустріального суспільства стають важливою складовою професійного успіху на міжнародному ринку праці. Вагоме місце при цьому займає професійна компетенція, яка сприяє актуалізації постійного саморозвитку особи, оскільки, щоб мати успіх, людина повинна бути конкурентоспроможною в техногенному виробничому середовищі інформаційного суспільства. Найбільший вплив на прийдешні зміни в міжнародній економічній системі мають комп'ютерні технології та розширення кола інформаційно-комунікативних мереж. Переваги інформаційної доби над індустріальною помітні, коли з розвитком інформатизації, електронних мереж, медіа-комунікації стає можливо значним чином покращити господарчі, комунікативні, освітні, творчі можливості індивіда. Однак, становлення подібного соціокультурного середовища в міжнародному контексті визначено не лише позитивом. Нерідко відсутність певних свобод у творчій діяльності, рівності можливостей для професійної самореалізації особистості, навіть у розвинених країнах стають причиною того, що індивід втрачає творчу віддачу, ініціативність, креативність. Вже сьогодні прослідковується тиск інформатизації на традиційні ринкові засади економіки. Як відмічає А.Гальчинський: «в умовах інформаційної революції регуляторна функція ринку, яка вважається однією з визначальних, почала

девальвуватися. Її перебирає на себе система інформаційних мереж. Ці процеси інтенсифікуються нині з шаленою швидкістю. На зміну всесвітній мережі ринку приходить всесвітня інформаційна мережа» [1, с. 227]. Така ситуація буде стимулювати конкуренцію за перспективні робочі місця на ринку праці постіндустріального (інформаційного) суспільства. Формування подібного ставлення до професіоналізму особи несе в собі і певні виклики, оскільки людина постійно має дбати про відповідність професійним вимогам заради утримання досягнутого успіху, коли йдеться про перспективне робоче місце. В цьому сенсі згідно Е.Тоффлеру, нова цивілізація привносить у наше життя нові сімейні відносини та інші способи праці, взаємостосунки, нову економіку, нові політичні конфлікти і понад усе зазначене – змінену свідомість [2].

Також можливі ризики пов'язані з ініціативністю індивіда в професійній діяльності. За таких обставин людина опиняється замкненою у рамки виконання лише тих дій, які продиктовані. Таким чином, згасає творча ініціативність разом з можливістю продукувати ідеї, креативні рішення. Час, який має індивід, повинен використовуватися тільки заради продукування рішень, завдань, визначених різноманітними виробничими системами, корпораціями тощо. Подібне створює ситуацію, котра ставить під сумнів існування в майбутньому відкритого глобального суспільства з рівними можливостями до продукування знань та вільного часу для креативу і самореалізації.

Слід зазначити про виклики пов'язані із автоматизацією та інформатизацією виробничого процесу. Сьогоднішнє фабрично-заводське виробництво все більше автоматизується, а в економічно розвинутих країнах цей процес переважно відбувся. Така ситуація свідчить про можливу відмову від використання робочої сили людини в подальшій перспективі, а це означає, що окремих індивідів ризикує опинитися в стані аномії до оточуючого суспільного середовища. Такі реалії створюють проблему зайнятості соціального агента в майбутньому суспільстві. Е. Тоффлер в цьому світлі говорить, що коли людство не прагне існувати в умовах холодно-металевого устрою, то тоді необхідно відроджувати спільність, співдружність спільнот тощо. Вчений вважає, що нинішні руйнації масового суспільства, незважаючи на те, що обіцяють нам велику міру індивідуального самовираження, з іншого, несуть відчуття болісної ізольованості [2]. Така ізольованість, на наш погляд, є однією із складових, що сприяє відчуженню індивіда, тобто згасанню його інтересів до засобів виробництва. Тому важливим у боротьбі з подібними явищами є наявність саме синергетичного підходу в розвитку засобів виробництва та споживання. В цьому світлі дослідник Д. Мартен зазначає, що: «паралельно з підвищенням продуктивності праці та доходності капіталів трудящі втрачають свій інституційний захист, а в річниці нового мережного суспільства жодне робоче місце не видається захищеним у світі прискореної конкуренції» [3, с. 144].

Отже, ринок праці з настанням ери постіндустріального суспільства, привносить нові запити щодо професійної діяльності індивіда. Динамічний характер нового соціуму формує вимоги кваліфікації та загострює питання конкурентоздатності особи. Як наслідок, робоче місце загалом в міжнародній економічній системі майбутнього не є настільки захищеним, як це було в індустріальну епоху.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Гальчинський Анатолій. Глобальні трансформації: концептуальні альтернативи. *Методологічні аспекти: Наук / А. Гальчинський. Вид. – К.: Либідь, 2006. – 312 с.*
2. Тоффлер Е. Третя хвиля / Е. Тоффлер; [пер. с англ. В. Шовкун (ред. пер.)]. – К.: Видавничий дім «Всесвіт», 2000. – 475 с.
3. Мартен Д. *Метаморфози світу: Соціологія глобалізації / Домінік Мартен, Жан – Люк Мецжер, Філіп П'єр; Пер. з фр. Є. Маркічева / Д. Мартен. – К.: Вид. дім «КМ Академія», 2005. – 302 с. – Бібліогр. : С. 276–302.*

УДК 341.161:341.7

Фліссак К. А.

*к.е.н., доц., доцент кафедри міжнародного права,
міжнародних відносин та дипломатії
Тернопільський національний економічний університет*

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ДИПЛОМАТІЇ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Європейський Союз сьогодні є однією з провідних міжнародних наднаціональних організацій універсальної компетенції, діяльність якої впливає на різноманітні аспекти міжнародних відносин в сучасному світі. Одним із ключових напрямів функціонування ЄС є економічна сфера, для забезпечення якої активно використовується інструментарій, відомий у фаховому середовищі під назвою економічна дипломатія.

Аналіз і дослідження даного сегменту дипломатичного забезпечення та супроводу економічних процесів країн і регіональних об'єднань на зовнішніх ринках свідчить, що проблематика економічної дипломатії Євросоюзу до даного часу залишається поза увагою як вітчизняних, так і зарубіжних вчених і практиків. В окремих випадках дослідники звертаються до питань економічної дипломатії у взаємовідносинах з ЄС з позиції своїх країн та просування їх інтересів на ринках Євросоюзу [1; 2]. Однак економічна дипломатія ЄС попри загальні принципи і правила, властиві для її країн-членів, має свої характерні особливості та специфічні риси, які безумовно треба брати до уваги при реалізації євроінтеграційних устремлінь України.

Тому економічну дипломатію ЄС розглядаємо не як формальну сукупність відповідного інструментарію, форм, методів і інституційного забезпечення зовнішньоекономічних інтересів країн-членів ЄС, а як окрему самостійну категорію, інструмент реалізації внутрішньої і зовнішньої економічної політики ЄС, діяльність його керівних органів у напрямі реалізації поставлених завдань та досягнення стратегічних цілей. До вказаних органів відносяться Європейський парламент, Європейська Рада, Рада ЄС, Європейська Комісія, Суд ЄС, Європейський Центральний Банк, Рахункова палата [3]. Крім центральних органів ЄС до суб'єктів економічної дипломатії Євросоюзу можуть бути віднесені також Європейський інвестиційний банк (European Investment Bank – EIB) і Європейський банк реконструкції і розвитку – ЄБРР (European Bank for Reconstruction and Development – EBRD).